Αν ο Ηρακλής καλύπτει με την παρουσία του σχεδόν όλη την χρονική περίοδο από την πάλη του Δία πατέρα του να επικρατήσει στα σκοτεινά χρόνια της Γιγαντομαχίας ως μια γενιά πριν από τον Τρωικό πόλεμο, ο περίπου ισάξιός του, Θησέας, σφραγίζει την χρονική ακριβώς στιγμή που η πατρογραμμική και η μητρογραμμική συγγένεια βάδιζαν πλάι πλάι, λίγο πριν η πρώτη επιβληθεί για πάντα στην δεύτερη: «Αν είναι κόρη το παιδί που θα γεννήσεις, κράτα το, αν είναι αγόρι, στείλε το στο παλάτι μου», είπε ο πατέρας Αιγέας στη μητέρα Αίθρα. Μια γενιά αργότερα, ο Ορέστης αθωώθηκε αν και σκότωσε την «όμαιμο» μητέρα του, ως εκδικητής για τον φόνο του πατέρα του. Η πατριαρχική οικογένεια είχε οριστικά επιβληθεί με απόφαση του Αρείου Πάγου!

Είχε προηγηθεί πάλη αιώνων, με τους ήρωες να διαδραματίζουν κυρίαρχο ρόλο, θεληματικά ή αθέλητα. Από τον Λυγκέα εκείνο που επέζησε τη νύχτα της μεγάλης σφαγής χάρη στον έρωτα της Δαναΐδας Υπερμνήστρας ως την επέλαση των Ηρακλειδών. Με τις δυο κατάρες που ο Πέλοπας εκστόμισε, την «κατάρα των Λαβδακιδών» και την «κατάρα των Ατρειδών», να κινούν τα νήματα για την ύφανση των μύθων που συνδέουν την Αργολίδα με την Βοιωτία, τις Μυκήνες με την Θήβα.

Οι πρόγονοι του Ηρακλή, ο Θησέας, οι Λαβδακίδες και οι Ατρείδες αλλά και οι Αιακίδες και οι Τυνδαρίδες αποτελούν τον κορμό της διήγησης που ακολουθεί. Δεν λείπουν εκείνοι που ανδρώθηκαν πλάι τους, με την δράση τους να εμπλέκεται είτε πρωταγωνιστικά είτε όχι με των προηγουμένων. Θα κλείσω με τον Ηρακλή.

(τελευταία επεξεργασία, 23 Απριλίου 2021)